

Sygn. akt I C 2401/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marzena Studzińska

Protokolant: Paulina Szkutnik

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2016r. w K.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. działająca przez Oddział w Polsce

przeciwko Ł. W.

o zapłatę 459 zł

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.A. działająca przez Oddział w Polsce z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego Ł. W. kwoty 459 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 13 września 2012 roku oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż w dniu 17 sierpnia 2012 roku pozwany nabył pojazd mechaniczny ubezpieczony u strony powodowej (polisa z 7 sierpnia 2012 roku o nr (...)). Wskazała także, iż pozwany nie wypowiedział ww. umowy ubezpieczenia w ustawowym trzydziestodniowym terminie i w związku z tym przejął prawa i obowiązki ubezpieczonego, wynikające z tejże umowy. Strona powodowa podała, że wezwała pozwanego do dobrowolnej zapłaty zaległej składki w kwocie 459 zł, jednakże pozwany nie dokonał spłaty zadłużenia.

Pozwany Ł. W. (poprzednie nazwisko R.) nie złożył odpowiedzi na pozew, nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy w swej nieobecności, ani nie składał wyjaśnień ustnie lub pisemnie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona powodowa (...) S.A. działająca przez Oddział w Polsce z siedzibą w W. zawarła z R. W. umowę ubezpieczenia komunikacyjnego OC pojazdu marki B. (...) o nr (...), którego współwłaścicielem był G. W..

Powyższa umowa ubezpieczenia została zawarta na okres od dnia 9 sierpnia 2012 roku do dnia 8 sierpnia 2013 roku. Wysokość łącznej składki do zapłacenia z tytułu zawartej między stronami umowy stanowiła kwota 612 zł, przy czym R. W. miał zapłacić powyższą składkę w czterech ratach w kwotach po 153 zł, przy czym pierwsza rata była płatna do 9 sierpnia 2012 roku, druga do 9 listopada 2012 roku, trzecia do 9 lutego 2013 roku i ostatnia płatna do 9 maja 2013 roku.

/ **dowód** : wydruk wniosku i polisy nr (...), k. 7-10/

J. O. (...) H.U. (...) w K.) nabyła od R. W. i G. W. pojazd marki B. (...) o nr (...).

/ **dowód**: kserokopia umowy „kupna-sprzedaży” samochodu, k. 11/

W dniu 2 listopada 2012 roku sporządzone zostało przez stronę powodowa wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanego (noszącego wówczas nazwisko R.).

/ **dowód:** pismo z 2 listopada 2012 roku, k. 41/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie ze względu na to, iż roszczenie strony powodowej nie zostało udowodnione. Sąd uznał, że strona powodowa nie udowodniła nie tylko wysokości zobowiązania pozwanego względem niej, ale również jego istnienia w ogóle.

Strona powodowa powinna dołączyć do pozwu dokument, z którego wynika, że opisana w pozwie wierzytelność przysługująca jej od pozwanego istnieje. Tymczasem strona powodowa przedłożyła na poparcie swojego żądania kserokopię umowy sprzedaży samochodu marki B. (...)o nr (...), zawartej pomiędzy R. W., G. W.(sprzedający) a J. O.(kupującą) z nieczytelnie skserowaną datą, wydruk polisy o nr (...), potwierdzającej zawarcie umowy ubezpieczenia komunikacyjnego OC ww. pojazdu przez R. W.oraz nieczytelny rachunek (k. 12, 42), których zgodności z oryginałem nie potwierdził pełnomocnik strony powodowej stosownie do art. 129§2 k.p.c., a więc nie stanowią one nawet dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 k.p.c., zatem nie mogą stanowić dowodu z dokumentu w niniejszym postępowaniu.

Na powyżej opisanych dowodów Sąd nie był w stanie ustalić, że pozwany nabył pojazd marki B. (...)o nr (...) ubezpieczony u strony powodowej, a co za tym idzie, że łączyła go ze stroną powodową umowa ubezpieczenia komunikacyjnego OC tego pojazdu i że z tego tytułu był on zobowiązany do uiszczenia wskazanej w pozwie kwoty. Na podkreślenie zasługuje, iż strona powodowa, pomimo nałożonego na nią przez Sąd zobowiązania (postanowieniem wydanym na rozprawie 4 stycznia 2016 roku) nie złożyła do akt sprawy odpisu podanego jako dowód - w pozwie - odpisu umowy z dnia 17 sierpnia 2012 roku w oparciu, o którą pozwany zakupił pojazd ubezpieczony u strony powodowej. Jedynie kserokopia wezwania do zapłaty z dnia 2 listopada 2012 roku, złożona do akt sprawy przez pełnomocnika strony powodowej również bez potwierdzenia za zgodność z oryginałem oraz bez dowodu doręczenia go pozwanemu, indywidualizuje dłużnika oraz wskazuje wysokość jego zadłużenia. Jednak, jak wskazano powyżej, pismo to nie stanowi nawet dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 k.p.c., zatem nie może stanowić dowodu z dokumentu w niniejszym postępowaniu.

Przepis art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Założeniem rozwiązania legislacyjnego przyjętego w art. 6 k.c. jest obowiązywanie zasady kontradiktoryjności (sporności). Idea sporu zadecydowała o regule rozkładu ciężaru dowodu. Przepis art. 6 k.c. jest w istocie normą decyzyjną w tym znaczeniu, że przesądza on w określonych sytuacjach o sposobie wyrokowania sądu w postaci oddalenia powództwa. Ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Instytucja ta spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradiktoryjności) w procesie. Po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Sąd zatem wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. (vide wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża strony. Sąd został wyposażony w uprawnienie (a nie obowiązek) dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Zarazem podkreśla się w doktrynie i praktyce, że sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku

przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP; vide wyrok Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116).

Mając na względzie, że strona powodowa nie sprostала ciężącym na niej obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodziła swoje roszczenia (art. 6 k.c. i 232 k.p.c.) i wobec braku jakichkolwiek dowodów świadczących o istnieniu zobowiązania pozwanego wobec strony powodowej, Sąd oddalił powództwo jako nieudowodnione.